

מ"ת 17079/01/16 - מדינת ישראל נגד ט.ה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

19 ינואר 2016

מ"ת 17079-01-16

ת"פ 17062-01-16

בפני כב' השופטת נעה תבור

מדינת ישראל

המבקשת

ט.ה. (עציר)

נגד

המשיב

נוכחים :

ב"כ המבקשת : עו"ד רותם חזן ועו"ד שחר לדובסקי

ב"כ המשיב : עו"ד אלון עמר

המשיב הובא ע"י השב"ס

[הדיון מתורגם לשפה הטיגרית באמצעות מתורגמנית ביהמ"ש]

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כתב האישום אוחד 2 אישומים, כל אחד בעבירות איזמים. האישומים הופנו כלפי בן-זוגה של גרושתו של המשיב. באישום הראשון, אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה. באישום השני טוען הסנגור לחולשה ראייתית.

עיינתי בחומר הראיות המתייחס לאישומים ואכן קיימת חולשה ביחס לאישום השני. הודעתו של ת.א. מיום 05.01.16 אינה חד משמעית, ואף החוקר מצוין בסיומה כי העד משנה את גרסתו לעתים קרובות. יש קושי במתן משקל רב להודעה מסוג זה.

הסנגור מבקש לזכות את המשיב. באישום הראשון מדובר בבקשה לפי הלכת וחנון, באישום השני - מבוקש זיכוי מהותי.

עמוד 1

בשני המקרים מסכים הסנגור, כי הדין יערך בפני מותב זה ואינו עומד על זכותו לשמיעת ראיות באישום השני. כמו כן, הסנגור אינו מבקש להעביר הדין בשאלת זיכוי לפי הלכת וחנן למותב בתיק העיקרי.

בע"פ 20663-04-15 ובע"פ 49462-03-15 קבע ביהמ"ש מחוזי מרכז לוד, כי מקום שקיימת אי כשירות דיונית לצד אי כשירות מהותית, לא ניתן לעשות שימוש בהלכת וחנן לצורך זיכוי של הנאשם. הלכת וחנן מתייחסת למצב שבו אדם אינו כשיר באופן מהותי, אולם אין בהתייחסות למקרה שבו אי הכשירות כפולה. בעניין זה ניתנו החלטות בימ"ש מחוזי, אשר הותירו את שאלת הזיכוי לשלב שבו הנאשם ישוב לאיתנו ויוכל לנהל את ההליך באופן ענייני.

קיימות ראיות לכאורה לאישום הראשון, ועל כן, צו האשפוז התייחס אך ורק ביחס לאישום זה.

אשר למסוכנות הנשקפת מהמשיב - מדובר במי שאיים לפגוע בחיי בן-זוגה של גרושתו בכך, שהודיע כי ברגע שיסתיים עניינו המשפטי, יהרוג את המתלונן. עוד הוסיף המשיב, כי לא אכפת לו לשבת 40 שנה בבית הסוהר. נתונים אלו מצביעים על מסוכנות ברורה הנשקפת מהמשיב. עוד עולה מחווה"ד הפסיכיאטרית, כי המשיב נמצא במצב נפשי שאינו מאפשר לו לעמוד לדין כיום. לא ניתן להסתפק בצו לטיפול מרפאתי כפוי מקום שבוחן המציאות והשיפוט פגומים וקיימת מסוכנות כפי שעולה מכתב האישום.

אשר למשך הצו - קבעתי בהחלטות קודמות, כי לבימ"ש שיקול דעת לקביעת משך האשפוז המירבי. השימוש בשיקול דעת זה יעשה במקום שבו קיים חוסר הלימה בין עובדות כתב האישום, נסיבותיו של הנאשם, לבין עונש המאסר הקבוע לצד סעיף העבירה בחוק. במקרה שבפני לא מתקיים חוסר הלימה כאמור. במאמר מוסגר אציין, כי תזכיר חוק שהוגש לגבי משך האשפוז המירבי ממליץ על תיקון החוק, כך שלא יהיה עוד ספק והאשפוז ייקבע באופן מוחלט לפי העונש לצד סעיף העבירה המיוחס.

במסגרת סמכויותי על פי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 ועל פי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר עולה ממנה כי המשיב אינו כשיר כיום לעמוד לדין, וכן לנוכח עמדת הצדדים, אני מורה כדלקמן:

1. ההליכים בתיק העיקרי נגד הנאשם יופסקו;
2. הנאשם יאושפז במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי, לאחר שנמצא כי קיימת מסוכנות ומצבו מצריך אשפוז;
3. תקופת האשפוז המירבית היא על פי סעיף 192 לחוק העונשין. מדובר בפרק זמן מירבי של 3 שנים.
4. הפסיכיאטר המחוזי מתבקש להודיע לסניגוריה הציבורית, על מועד הבאת הנאשם בפני הועדה הפסיכיאטרית. ככל שהועדה תחליט על שחרור או חופשות כאמור בסעיף 28(ד) לחוק, תודיע לעו"ד מיטל סטי ממפלג תביעות ת"א.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לפסיכיאטר המחוזי ולסניגוריה הציבורית. תשומת הלב מופנית לכך שהמשיב מבקש להיות מיוצג על ידי עורך דין בהליכים בפני הועדה על פי חוק הטיפול בחולי נפש.

ניתנה והודעה היום ט' שבט תשע"ו, 19/01/2016 במעמד הנוכחים.

נעה תבור , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נושאי הביקור במחלקה הפסיכיאטרית מצוי בסמכויות הגורמים המטפלים. דברי הסנגור יובאו לעיון הפסיכיאטר המחוזי.

ניתנה והודעה היום ט' שבט תשע"ו, 19/01/2016 במעמד הנוכחים.

נעה תבור , שופטת